

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vítkovou, v právní věci

žalobce: **O** **K** narozený
bytem
zastoupený Mgr. Petrem Adámkem, advokátem,
se sídlem AK Lazarská 1719/5, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČ: 00025429,
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb.,

takto:

- I. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 513.320 Kč.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 74 938 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Adámka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se původně domáhal žalobou po žalované náhrady škody ve výši 586 791,50 Kč, jako nákladů na právní zastoupení v řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] (k procesnímu návrhu žalobce bylo o tomto nároku rozhodnuto zastavením řízení dne 30. 10. 2012), a dále částky 1 000 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb., z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením Policie České republiky ze dne 14. 1. 2002, kterým bylo žalobci sděleno obvinění z trestného činu poškozování věřitele a následovalo další zahájení trestního stíhání žalobce 26. 2. 2003 usnesením Policejního prezidia ČR pro týž trestný čin. Řízení skončilo rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 25. 5. 2011, kterým byl zrušen rozsudek soudu městského a žalobce byl podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu zcela zproštěn obžaloby, rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne. Žalobce popisoval v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení proti jeho osobě zásahy do osobnostních sfér, které žádal finančně odškodnit v částce shora uvedené. Svůj nárok žalobce u žalované uplatnil dne 22. 11. 2011 dle § 14,15 zákona č. 82/98 Sb.
2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, nespornou skutečností učinila uplatnění nároku žalobce u žalované 22. 11. 2011, jako nároku z nezákonného trestního stíhání vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] ve shora uvedených částkách, když v projednávané věci shledala odpovědnostní titul, tedy vydání nezákonného rozhodnutí, a poskytla žalobci zadostiučinění ve výši 115 000 Kč. Poskytnutí dalšího finančního zadostiučinění pak shledávala nepřiměřeně vysokým.
3. V předmětné věci soud vydal postupně již 3 rozhodnutí soudu I. stupně, a to rozhodnutí č. j. 19 C 6/2012-103 ze dne 11. 3. 2014, kterým pod výrokem I. přiznal žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 71 680 Kč, ve zbytku požadovaného nároku žalobu zamítl pod výrokem II. a pod výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení. K včas podanému odvolání ze strany žalobce co do výroku II. a III. rozhodl Městský soud v Praze svým rozhodnutím č. j. 54 Co 274/2014-127 ze dne 30. 7. 2014, jímž rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. a III. zrušil a v tomto rozsahu vrátil věc soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud vázán závazným právním názorem soudu odvolacího se podrobněji zabýval povahou trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby a všechna relevantní kritéria následně zohlednil ve výši přiznaného zadostiučinění dalším rozsudkem zdejšího soudu, vydaným pod č. j. 19 C 6/2012-138 ze dne 27. 1. 2015, jímž pod výrokem I. přiznal žalobci další částku finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 13 320 Kč, co do zbytku požadovaného dalšího odškodnění žalobu pod výrokem II. zamítl a dále rozhodoval o náhradě nákladů řízení. Ve věci bylo podáno odvolání žalobcem co do výroku II. a III., o podaném odvolání rozhodoval Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 54 Co 203/2015-156 ze dne 7. 10. 2015, jímž rozsudek soudu I. stupně v těchto napadených výrocích potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobce ve věci podal dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, který ve věci rozhodl svým rozhodnutím – usnesením č. j. 30 Cdo 493/2016-168 ze dne 27. 4. 2016, jímž dovolání odmítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 10. 5. 2016. Žalobce dále ve věci podal ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, o níž rozhodoval Ústavní soud nálezem Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2175/16, jímž vyslovil porušení práva stěžovatele na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím orgánu veřejné moci či nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 1.

2015, č. j. 19 C 6/2012-138, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2015 č. j. 54 Co 203/2015-156 a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016 č. j. 30 Cdo 493/2016-168 a tato rozhodnutí zrušil. Ve věci bylo následně rozhodováno rozsudkem zdejšího soudu č. j. 19 c 6/2012-199 ze dne 5. 6. 2018, jímž soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 313.320 Kč (výrok I.), co do zbytku požadovaných nároků žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze srovnání obdobných případů odškodňování přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou porušením stejných práv, jako tomu bylo v posuzovaném případě, a i přes individualitu každého posuzovaného případu uvedl srovnání na podkladě judikatury Nejvyššího soudu ČR a rozhodovací praxe. Jako adekvátní částku finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu pak určil částku 500.000 Kč (když ve vyhovujícím výroku ve věci samé přihlédl již k poskytnutému plnění žalovanou na tento nárok ve výši 115.000 Kč a na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2014 ve výši 71.680 Kč a o tyto částky přiznaný nárok ponížil). K podanému odvolání opět ve věci rozhodoval Městský soud v Praze, který usnesením č. j. 54 Co 383/2018-239 ze dne 12. 12. 2018 rozsudek soudu I. stupně co do vyhovujícího výroku ve věci samé ohledně částky 13.320 Kč a ohledně zamítavého výroku zrušil a věc vrátil zpět soudu I. stupně k dalšímu řízení.

4. Aktuálním předmětem řízení zůstala částka 513 320 Kč požadovaná jako přiměřené zadostiučinění z titulu nezákonného rozhodnutí, když na soudu bylo prověřeno výplaty ze strany žalované částky 13 320 Kč na podkladě již dřívějších rozhodnutí ve věci samé žalobci a dále posouzení vlivu tvrzené medializace případu na zásahy do osobnostních sfér (po řádném poučení žalobce k nutnosti doplnění dokazování), vč. okolností neposkytnutí půjčky žalobci v příčinné souvislosti s vedením nezákonného trestního řízení.
5. Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění žádosti žalobce u žalované 22. 11. 2011 o náhradu škody nemajetkové a taktéž majetkové z trestního řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a žalovaná nesporevala vydání nezákonného rozhodnutí jako odpovědnostního titulu dle § 7 zákona č. 82/98 Sb., a jeho trvání od 14. 1. 2002 do 25. 5. 2011. Mezi účastníky dále bylo učiněno nesporným, že žalovaná na nárok žalobce hradila částku 115 000 Kč, následně částku 71 680 Kč z pravomocného rozhodnutí zdejšího soudu z 11. 3. 2014 (když nárok v této části zůstal nedotčen napadeným odvoláním) a dále v rámci písemného podání ze dne 2. 10. 2018 (potvrzeného ústním přednesem před soudem dne 11. 4. 2019) žalobce učinil nespornou výplatu částky dalšího dílčího plnění na nemajetkovou újmu ze strany žalované ve výši 13.320 Kč.
6. Ke sporným skutečnostem soud v průběhu sporu prováděl dokazování listinnými důkazy, výsledky svědků a účastnickým výsledkem žalobce, ze kterých má za prokázán následující průběh trestního řízení a další rozhodující skutečnosti ve věci:

Z podstatného obsahu spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] má soud za prokázány následující skutečnosti: dne 14. 1. 2002 usnesením Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování, bylo sděleno žalobci obvinění z trestného činu poškozování věřitele dle § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaného formou účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve spise je dále založen úřední záznam ze 14. 2. 2003, kterým došlo k otevření a odpečetění místnosti v [REDAKCE] kde byla uložena počítačová technika zajištěná v [REDAKCE] Dne 17. 2. 2003 žalobce adresoval žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu, a to Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování Městskému státnímu zastupitelství v Praze. Usnesením z 26. 2. 2003 bylo dle ustanovení § 160 odst. 1, 5

trestního řádu zahájeno trestní stíhání proti obviněnému Mgr. O [REDACTED] K [REDACTED] pro trestný čin poškozování věřitele podle ustanovení § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaný ve stadiu pokusu podle ustanovení § 8 odst. 1 trestního zákona ve formě pomoci podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Žalobce byl vyslýchán v procesním postavení obviněného 5. března 2003, jak vyplývá z protokolu o výslechu obviněného, následně byl vyslýchán 28. 8. 2003, jak taktéž vyplývá z protokolu o výslechu 27. 1. 2004, následně byla podána dne 28. 12. 2005 státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze na žalobce spolu s ostatními obžalovanými obžaloba pro spáchání trestného činu pokusu trestného činu poškozování věřitele dle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona a podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. b) trestního zákona a jako pomoc k nim podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve věci probíhala hlavní líčení, a to 26. 3.2007, 27. 3.2007, 28. 3.2007, 29. 3. 2007, 30. 3. 2007, 2.4.2007, 23.4.2007, 24.4.2007, 25.4.2007, 26.4.2007, 27.4.2007, 21.5.2007, 22.5.2007, 24.5.2007, 25.5.2007, 19.7.2007, 20.7.2007, 27.8.2007, 28.8.2007, 29.8.2007, 30.8.2007, 31.8.2007, 1.10.2007, 2.10.2007, 3.10.2007, 4.10.2007, 22.10.2007, 23.10.2007, 26.10.2007, 12.11.2007, 13.11.2007, 14.11.2007, 15.11.2007, 16.11.2007, 21.1.2008 a 22.1.2008, 20.6.2008, 11.8.2008, 12.8.2008, 13.8.2008, 14.8.2008, 15.8.2008, 19.9.2008, 26.9.2008, 5.12.2008, 8.12.2008, když v rámci tohoto hlavního líčení, jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení byl vydán rozsudek ve věci pod č. j. [REDACTED] [REDACTED], kterým byl žalobce spolu s dalšími čtyřmi spoluobviněnými zproštěn obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy. Proti rozhodnutí podal státní zástupce odvolání, ve věci probíhalo řízení před odvolacím soudem Vrchním soudem v Praze, který ve věci vydal usnesení ze dne 30.3.2010, kterým rozsudek týkající se zproštění obžaloby PhDr. V [REDACTED] Ž [REDACTED], JUDr. A [REDACTED] R [REDACTED] a JUDr. O [REDACTED] K [REDACTED] zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení. 12.10.2010 bylo konáno hlavní líčení u Městského soudu v Praze, v rámci něhož byli obvinění odsouzeni rozsudkem Městského soudu v Praze, konkrétně pokud jde o žalobce, ze spáchání pokusu trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 8 odst. 1 trestního zákona v jeho účinném znění do 31.12.2009 k § 256 odst. 1 písm. a) a c) odst. 4 trestního zákona v jeho znění účinném do 31.12.2009 k trestu podmíněnému odnětí svobody v trvání dvou let podmíněně odloženému na zkušební dobu dvou let. Proti výroku o vině i trestu podali všichni odsouzení odvolání, ve věci bylo konáno veřejné zasedání 25.5.2011 u Vrchního soudu v Praze, v rámci něhož byl rozsudkem rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a znovu bylo rozhodnuto tak, že všichni obžalovaní byli zproštěni obžaloby státního zástupce dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.5.2011.

Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory č. [REDACTED] ze dne 11.6.2002 má soud za prokázáno, že podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/96 Sb. o advokacii byl pozastaven mimo jiné Mgr. O [REDACTED] K [REDACTED] výkon advokacie do pravomocného skončení trestního řízení vedeného proti němu na podkladě sděleného obvinění ze 14.1.2002. Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 5.4.2004 má soud za prokázáno, že rozhodnutí představenstva z 11.6.2002 bylo zrušeno ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.

7. Z výslechu svědkyně R [REDACTED] K [REDACTED] má soud za prokázáno, že tato byla bývalou spolupracovnicí žalobce v advokátní kanceláři [REDACTED] v letech 2007 až 2011. Pokud jde o trestní řízení žalobce, svědkyně uváděla, že v advokátních kruzích řízení bylo obecně známé, již v letech 2002 až 2003 žalobkyně spolu s JUDr. Š [REDACTED] zvažovali spolupráci s žalobcem, ale s ohledem na vedení kauzy trestní proti žalobci a medializaci této kauzy tuto myšlenku opustili. Tuto spolupráci navázali až v roce 2007, kdy si

spolupráci tzv. mohli dovolit. Svědkyně uváděla, že i v této době však byli klienti, kteří zvažovali, zda se nechat žalobcem zastupovat či nikoliv, šlo o např. až 30% klientů. Uváděla, že v té době vždy museli zvažovat, které kauzy žalobci k zastupování dát a příp. tento musel být vždy zastupitelný. Svědkyně dále uváděla, že celá kauza měla negativní dopad do osobní a rodinný život žalobce, uváděla, že ví o tom, že žalobce uvažoval o jiném bydlení, ale s ohledem na trestní stíhání tuto situaci nemohl vyřešit. Taktéž uváděla okolnosti rozsahu trestního řízení a vedení hlavních líčení. Uváděla dále, že žalobce hodnotí tak, že má schopnosti být partnerem ve velké advokátní kanceláři, avšak s ohledem na vedení trestního řízení toto považovala za určitou stagnaci v jeho kariéře.

8. Z výsledku svědka A. R. má soud za prokázáno, že tento je osobním přítelem žalobce, po dobu 20 let jsou osobní přátelé a taktéž spolupracovníci. Uváděl, že žalobce byl nejprve jeho koncipientem, následně společníkem, kterým je i v současné době. Pokud jde o trestní řízení, svědek uváděl, že sám v tomto řízení figuroval jako obžalovaný, tedy okolnosti trestního řízení detailně zná, taktéž byl stíhán jako advokát. Stíhání potom mělo fatální, neodmyslitelný a neodvratitelný důsledek na kariéru, když byla narušena prestiž, důvěra a vážnost celé profese. Uváděl, že řízení bylo medializováno, žalobce tedy následně měl nouzi o klienty, když tito nechtěli být spojováni s jeho jménem. Taktéž uváděl okolnosti pozastavení výkonu činnosti advokáta po dobu asi dvou let u žalobce. Před trestním stíháním uváděl svědek, že s žalobcem měli středně velkou advokátní kancelář, která dobře prosperovala, po sdělení obvinění však vše poměrně rychle skončilo masivním odchodem klientů, když kancelář se následně rozpadla a činnost nevykonávala. Trestní řízení potom mělo velký vliv na kariéru žalobce, když do dneška je tento efekt patrný. Pokud jde o osobní a rodinné vztahy, svědek uvedl, že žalobce je z menšího města, byl více konfrontován s uštěpačnými poznámkami spojenými s trestním stíháním, pokud jde o rodinnou situaci, svědek uváděl, že vše těžce nesla manželka žalobce i rodiče. Svědek dále uváděl, že 14. 1. 2002 byl žalobce zatčen, strávil asi 1 den v cele předběžného zadržení a následně byl propuštěn, ale následně poměrně rychle mu byla pozastavena činnost advokacie. Uvádí, že i z novin a z televize ví, že žalobce vodili v poutech, byl vyšetřován a toto vyšetřování probíhalo poměrně intenzivně po dobu jednoho roku, když toto následně polevilo a probíhalo zdlouhavé trestní řízení. Svědek uváděl, že sám byl přítomen jednání o pozastavení činnosti advokáta, když představenstvo Advokátní komory nebylo ochotno vyslyšet ani druhou stranu, a všichni byli pod vlivem trestního řízení. Po dobu pozastavení činnosti žalobce nemohl profesně vykonávat ničeho a prováděl pouze přípravné práce pro jiné advokáty. V rámci jednání předsednictva Advokátní komory, kterého byl svědek účasten, svědek uvedl, že bylo žalobcovo jméno i ponižováno. Následky trestního stíhání potom svědek uváděl, že žalobce pociťuje dodnes, ale již ne v takové intenzitě jako dříve, spousta lidí na něj zapomněla nebo jej méně vnímala, dosud však nebyla reparována pověst žalobce, a to ani zprošťujícím rozsudkem, když tato pověst nadále zůstává poškozena.
9. Z účastnického výsledku žalobce má soud za prokázáno, že tento se vyjadřoval k celému vedení trestního řízení započatému v lednu roku 2002, když uváděl, že již v této době advokátní kancelář pociťovala dopady trestního stíhání JUDr. R. a PhDr. Ž. V 6:30 ráno 14. 1. potom pro něj přijeli policisté přímo domů, kdy celá rodina byla přítomna jeho vyvedení a následně zůstal 36 hodin ve stresu o svou rodinu a jeho nejbližší. Vazba sice na něj uvalena nebyla, nicméně pokud jde o následnou délku trestního řízení, ta trvala nepřiměřeně dlouhou dobu. Uváděl, že kdykoliv se ozve zvonek, bál se, jestli pro něj opět přijdou. Toto trvalo po dobu jednoho až dvou let, kdy všichni byli ve stresu, asi za půl roku po prvním obvinění došlo druhé obviněním jeho osobu a následně taktéž pozastavení výkonu advokacie, které žalobce zasáhlo jednak psychicky,

ale i hmotně. Žalobce uváděl, že v té době žil z úspor, v prvním roce potom ničeho nevydělával a navíc musel hradit právní zastoupení, když zde probíhali intenzivní úkony trestního řízení. Uváděl, že s rodinou uvažovali o změně bydlení, ale následně museli zůstat u rodičů manželky, když si nemohl vzít ani hypotéku, byly narušeny veškeré plány a i atmosféra malého města přispěla k tomu, že se na něj lidé obraceli s četnými dotazy a neustále se musel obhajovat. Nikdy nepřispěl k délce daného řízení, když toto si nemohl dovolit. Žalobce se dále vyjadřoval k okolnostem pozastavení činnosti advokáta, když toto vnímal jako ostudné, vše bylo činěno pod tlakem médií a docházelo k nepříjemným jednáním, kdy i JUDr. Č. [redacted] se vyjadřoval urážlivě v článcích o žalobci. Opakovaně pak žádal advokátní komoru o možnost povolení výkonu advokacie, tato však rok až dva roky nerozhodla o jeho požadavku. Poté, co bylo zrušeno rozhodnutí o pozastavení výkonu, žalobce uváděl, že musel opětovně začít od nuly, když klienti byli pouze drobní a nebylo jich moc, dále byl limitován vedením hlavních líčení, takže nemohl pracovat tolik, jak by chtěl. V té době měl malé děti a zvýšené finanční nároky s ohledem na náklady obhajoby. Z tohoto důvodu následně taktéž odešel do advokátní kanceláře [redacted] v roce 2007, neboť mu vlastní praxe nešla, tak jak by si představoval. Rodina se od žalobce neodvrátila, věřila mu, ale uváděl, že byly znát negativní vlivy jeho trestního stíhání, manželka byla konfrontována se vzniklou situací, především situací ekonomickou, které se musela přizpůsobit. V průběhu trestního řízení začal pochybovat i sám o sobě, následně se bál vykonávat i úkony advokacie po jejím povolení. Dodnes má pochybnosti, pokud jde o úkony a je velmi opatrný. Uváděl, že o všem se velmi hovořilo, kauza byla medializovaná, a to v novinách i v televizi. Rodiče žalobce byli z celé situace velmi zoufalí, když otec byl státním zástupcem a matka učitelka, žijí v malém městě, kauza je poznamenala. Pokud jde o zdravotní stránku žalobce, uváděl, že nebyl nikdy hospitalizován v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení ani nebral léky, ale má zvýšené problémy se zády, které může připisovat zvýšenému stresu spojeným s trestním řízením.

10. Z výslechu svědka T. [redacted] B. [redacted] má soud za prokázáno, že tento je osobní i pracovní přítel žalobce, stýkají se i rodiny. Pokud se měl vyjadřovat k trestnímu stíhání žalobce, uváděl rok 2002, kdy započalo trestní stíhání JUDr. R. [redacted] a následně zbytku advokátní kanceláře, když uváděl, že vše se řešilo i po pracovní stránce, neboť advokátní kancelář zastupovala klienty. Uváděl silnou medializaci daného případu, zásah do osobnostní roviny, jak žalobce, tak i jeho rodiny. Advokátní kancelář se v podstatě rozpadla, žalobce měl následně zastaven výkon advokacie, tedy kancelář přestala mít zakázky. S žalobcem svědek měl původně společnou a obdobnou životní úroveň, následně se vše rozdělilo poté, co žalobce neměl práci a přestal vydělávat, taktéž nedostal hypotéku, když chtěl řešit společné bydlení. Svědek se vyjadřoval taktéž o zásazích do sféry rodinné, do sféry jeho rodičů, uváděl, že žalobce v té době měl malé děti a nikdo nevěděl, jak trestní stíhání dopadne. Uváděl, že to žalobci zničilo profesní kariéru, tak i jeho osobní život, byl předmětem rýpavých dotazů na maloměstě, vystaven talku okolí. Nejtěžší období potom svědek specifikoval jako pozastavení výkonu advokacie u žalobce, když tento nemohl následně lépe vydělávat, byl limitován finančními prostředky a klienti se k němu obraceli zády. Řízení vždycky probíhalo určitými fázemi, především ve chvíli, kdy se začalo řízení medializovat, a zvýšil se mediální tlak. Svědek dále uváděl, že i sám má osobní zkušenost s trestním procesem, když byl vyslýchán jako svědek na začátku trestního stíhání a už tenkrát po [redacted] jej sháněli policisté a sousedé byli s touto situací konfrontováni, bylo to pro něj velmi nepříjemné.
11. Z výslechu svědka Z. [redacted] M. [redacted] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce více jak 20 let, podnikali nějaký čas spolu a jsou kamarádi, znají se i rodiny. Uváděl, že žalobce potkal

po studiích, následně na začátku roku 2001, v lednu či únoru se stali spolupracovníky v advokátní kanceláři [REDAKCE]. Svědek uváděl, že nejprve bylo vedeno trestní stíhání proti JUDr. R. [REDAKCE] následně potom další trestní stíhání, když již toto odstartovalo těžké období v advokátní kanceláři, když byly odňaty spisy a počítače. Uváděl, že následně všichni v kanceláři byli degradováni na mafiány, uváděl, že nasazení policejních prostředků se mu zdálo nepřiměřené již od začátku, následné trestní řízení probíhalo velmi liknavě a vleklo se léta, což mělo vliv na všechny pracovníky advokátní kanceláře. Uváděl, že následně došlo ke změně advokátní kanceláře na [REDAKCE], neboť ostatní byli velmi negativně vnímáni klienty. Svědek uváděl dále, že osobně zná i manželku žalobce, stýkali se, ta v době zadržení byla na mateřské dovolené, měli tenkrát malé dítě a nikdo nevěděl, jak vše bude probíhat. Panovala velká nejistota, když nikdo nevěděl a měl rozdílné informace o sledování či odposleších, člověk propadal i paranoie, když nikdo nevěděl, jak trestní řízení se dále bude vyvíjet. Pokud jde o dopad do finanční sféry žalobce, tento pocítili všichni zúčastnění, když většina klientů se od advokátní kanceláře odvrátila a taktéž si klienti podávali stížnost i na samotného svědka s tím, že nedokázal ochránit advokátní tajemství v rámci zásahu policie a prohlídky. Svědek uváděl, že v průběhu roku 2002, resp. v jeho polovině, zůstali v zásadě bez příjmu všichni, když i u žalobce k tomu došlo dříve pozastavením výkonu advokacie. Svědek sám uváděl, že ke konci roku 2003 z těchto důvodů sám opustil advokátní kancelář a začal vykonávat praxi samostatně. Svědek uváděl, že s ohledem na to, že on sám trestně stíhán nebyl, byl pro sousedy zajímavý, nevyhnul se otázkám a uštěpačným poznámkám, špatně vše nesla i rodina žalobce. Svědek dále uváděl, že taktéž ví, že žalobce se mu svěřoval o spolupráci s advokátní kanceláří [REDAKCE] která následně nedopadla s ohledem na to, že tito si nemohli dovolit riziko vůči svým klientům v rámci trestního stíhání žalobce.

12. Ze svědecké výpovědi P. [REDAKCE] H. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce od základní školy, dosud se s ním vídá, je s ním v kontaktu. Tento svědek opětovně potvrzoval mediálnost daného trestního řízení, když uváděl, že s žalobcem se vídali více méně dennodenně, když na maloměstě každý o každém ví. Mluvílo se o celé kauze, lidé se velmi vypyávali, rodiny se do té doby stýkaly, jezdily společně na dovolenou, na hory, ale po zahájení trestního stíhání, tyto aktivity byly utlumeny, a to jednak z finančních důvodů a jednak z důvodu vedení trestního stíhání, kdy se žalobce musel dostavovat k soudu. Sám svědek uváděl, že sám pocítil vliv trestního stíhání, když po zadržení žalobce měl hodně telefonátů, všichni věděli, že se společně kamarádí. Uváděl, že v době pozastavení činnosti advokáta byla manželka žalobce na rodičovské dovolené, bylo zřejmé, že žalobce si nemůže dovolit řešit společné bydlení, příp. dovolenou. Svědek se dále vyjadřoval ke změně osobnosti žalobce v průběhu vedení trestního řízení, když uváděl, že byl veselý povahy, následně byl zahořklý, vše snášel špatně, nebyla s ním legrace, trápila ho nejistá budoucnost, když měl malé děti a rodinu nedovedl v tu chvíli zabezpečit. Taktéž manželka vše nesla velmi těžce, byla utrápená, nevěděla, co jí čeká. Následně byly omezeny i setkání s manželkou svědka.
13. Z výslechu svědka J. [REDAKCE] C. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento je advokátem, v roce 1974 začal fungovat jako advokátní koncipient a následně jako advokát, který znal otce žalobce, který byl bývalý okresní prokurátor. Uváděl, že otec žalobce byl morální a právní autoritou, na gymnáziu svědek následně vedl 14 let vodácký kroužek, odtud zná žalobce, který gymnáziu navštěvoval. Uváděl, že vždycky žalobce byl spolehlivý, byl perfekcionalista, bylo vidět, že to v životě někam dotáhne. Následně se blíže sblížili, po odchodu na vysokou školu se žalobce zajímal o profesi a několikrát navštívil i advokátní kancelář svědka. Svědek uváděl, že následně jej po určitou dobu neviděl a potom se objevily v tisku zprávy o jeho trestním stíhání, když se o kauzu zajímal podrobně, tuto

znal však pouze z tisku. Následně žalobce potkal, což bylo zřejmě v zimě roku 2002, byl zaskočen, jak byl žalobce vyděšený, smutný a nervózní. Bavili se o dopadu celé kauzy do psychiky, taktéž mu svědek nabídl pomoc. Svědek uváděl, že se mu žalobce svěřil ohledně rozhodování o pozastavení výkonu advokacie jeho osoby a žádal případnou pomoc, když svědek uváděl, že si vyžádal od žalobce materiály o jeho trestním stíhání a chtěl případně v jeho prospěch lobovat na představenstvu Advokátní komory. Vše bylo vnímáno velmi intenzivně, neboť se i svědka ptali známí, např. učitel z gymnázia ohledně trestního stíhání žalobce, taktéž svědek uváděl, že potkal otce žalobce, který vše velmi těžce nesl, neboť to byla morální autorita a vše se ho velmi dotýkalo. Obdobně potom toto vše vnímala matka, se kterou taktéž byl svědek v kontaktu. Svědek se prostřednictvím JUDr. V. [REDAKCE] snažil působit na nepozastavení výkonu advokacie, ale neúspěšně. Uváděl, že zde nebylo žádné porozumění a nekompromisně Advokátní komora výkon činnosti advokáta žalobci pozastavila. Svědek dále uváděl, že následně žalobce potkal, viděl, že má problémy existenční, znal jeho ženu, v té době byla na mateřské dovolené, svědek se poté taktéž snažil žalobce uplatnit v rámci advokátní kanceláře svědka, avšak kolegové byli proti. Svědek následně byl taktéž přítomen po určité době dalších žádostí žalobce o možnost zrušení rozhodnutí ohledně zrušení pozastavení výkonu advokacie, když toto se následně po určité době podařilo. Po tomto zrušení se žalobce mohl vrátit ke své profesi, ale svědek uváděl, že z následných setkání ví, že návrat do profese byl těžký, původní advokátní kancelář se zcela rozpadla, žalobce ztratil klientelu a nedůvěřovali mu ani advokáti, ani klienti, což ho profesně poznamenalo. Uváděl, že bylo znát, že žalobci selhalo sebevědomí a sebedůvěra a také nemožnost získat významné klienty. V té době měl žalobce malé děti, existenční potíže přetrvávaly a nevěděl, zda i jeho manželství vydrží, zda manželka vydrží tato traumata. Vše se promítalo do jeho osobního života. Sám svědek uváděl, že od počátku věřil v žalobcovu nevinu, avšak trestní řízení trvalo před 9 let a toto zasáhlo do jeho sféry tak významně, že do současné doby toto nelze vymazat.

14. Soud doplnil dokazování listinnými důkazy, které žalobce doložil k prokázání rozsahu medializace trestního řízení vedeného proti jeho osobě za celkové období od 27. 2. 2003 do 10. 3. 2012, když z listinných důkazů vyplývá medializace předmětného případu v celostátní televizi, rozhlasových stanicích, tisku i na internetových stránkách, konkr.:

[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE] že v některých z článků (v [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE] bylo zmíněno jméno žalobce v souvislosti s projednávaným trestním řízením.

15. Soud s ohledem na rozsah dokazování již další neprováděl z důvodu procesní ekonomie (na výsledku dalších svědků již účastníci netrvali), dosavadní dokazování shledává vyčerpávajícím.
16. Podle § 1 zákona č. 82/98 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 SBb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

17. Podle § 3 OdpŠk, stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávních celků.
18. Podle § 5 OdpŠk, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
19. Podle § 8 OdpŠk, odst. 1, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.
20. Podle § 31a OdpŠk, odst. 1, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména a) k celkové délce řízení, b) ke složitosti řízení, c) k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
21. Po právní stránce žalobcův nárok soud hodnotil dle ustanovení § 5 písm. a) a § 7 odst. 1, § 8 a) a § 31a) OdpŠk, když provedeným dokazováním dospěl k závěru o existenci odpovědnostního titulu dle zákona č. 82/98 Sb., tedy nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu ve smyslu § 8 odst. 1 z. č. 82/98 Sb. v případě, kdy trestní stíhání nekončí pravomocným odsouzením (rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Soud, shodně jako tomu učinil již v předchozích rozhodnutích, dospěl s ohledem na specifika projednávaného řízení k závěru o nutnosti žalobce odškodnit finančně, když formu konstatování porušení práva neshledal dostačující (koneckonců i žalovaná dobrovolně na nárok hradila). Při svém rozhodnutí vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkr. rozsudku Nejvyššího soudu České republiky z 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a z 21. 8. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, a vycházel především z povahy trestní věci, délky trestního řízení a taktéž z následků způsobených trestním řízením ve sféře osobnostní i profesní.
22. Pokud jde o povahu trestní věci, rekapituluje soud skutková zjištění prokázaná provedeným dokazováním, tedy zahájení dvou trestních stíhání žalobce (1. zahájeno usnesením Policejního prezidia ČR ze 14. 1. 2002, následně z 26. 2. 2003 bylo zahájeno další trestní stíhání žalobce, a to pro závažnou trestnou činnost -trestný čin pokusu trestného činu poškozování věřitele dle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákona), za který hrozil žalobci trest odnětí svobody ve výměře **2 až 8 let**. Trestní stíhání probíhalo mezi pěti obžalovanými po dobu **9 let a 4 měsíců** (od 14. 1. 2002 do 25. 5. 2011). Pokud jde o průběh trestního řízení, ve věci probíhalo zpočátku mnoho výslechů

obviněných, následně celkem 47 hlavních líčení, 1 veřejné zasedání konané u Vrchního soudu v Praze a věc byla projednávána na dvou stupních soudní soustavy opakovaně. Žalobce nebyl vazebně stíhán, trestní stíhání proti jeho osobě však bylo značně medializováno v celostátním televizním vysílání, rozhlase, tištěných médiích i médiích internetových, v některých z nich bylo prokázáno i označení žalobce přímo jménem a příjmením. Jak již však konstatoval Městský soud v Praze ve svém posledním zrušujícím usnesení ze dne 12. 12. 2018, nelze státu přičítat k tíži narušení principu presumpce nevinny sdělovacími prostředky, neboť dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a újmou (viz. citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, 30 Cdo 2200/2015). Svědeckými výpověďmi se žalobci podařilo prokázat intenzivní zásahy vedení trestního stíhání do roviny osobní, rodinné i profesního života žalobce, když sám žalobce nedovedl jednoznačně vymezit, které období trvání nezákonně vedeného trestního řízení proti jeho osobě vnímal z hlediska intenzity popisovaných zásahů intenzivnějším. Poukazoval na vnímání kauzy na malém městě, ze kterého pochází, a odlišnosti vnímání této kauzy ve srovnání s anonymitou velkoměsta, prvotní fáze po zahájení trestního stíhání tak byla pro žalobce zřejmě nejhorší. I pokračování trestního řízení v dalších letech jeho trvání však žalobce intenzivně vnímal, a to především s ohledem na skutečnost, že měl manželku na mateřské dovolené, malé dítě, manželka byla v podstatě závislá i finančně a ekonomicky na jeho zaměstnání. Žalobce dále ve svých skutkových tvrzeních tvrdil neposkytnutí půjčky (hypotéky) na nové bydlení, tuto skutečnost však prokázat nedokázal. Prokázáno bylo pozastavení výkonu činnosti advokáta Advokátní komorou po dobu téměř dvou let vedení trestního stíhání (od 11. 6. 2002 do 5. 4. 2004) na základě rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 11. 6. 2002. Poté bylo pro žalobce velmi obtížné vrátit se zpět ke svému zaměstnání, jak bylo potvrzeno ze svědeckých výpovědí i výpovědi účastnické, neboť i po zrušení rozhodnutí Českou advokátní komorou dobré jméno žalobce, pokud jde o stránku profesní, značně utrpělo vedením trestního řízení a klienti se od něho odvraceli. Samostatná advokátní praxe pak dle účastnické výpovědi žalobce zkrachovala a v roce 2007 byl nucen se nechat zaměstnat v jiné advokátní kanceláři, i v tomto období však stále kauza trestního řízení proti žalobci probíhala a byla mediálně známá a žalobce pocíťoval i nadále velmi výrazný zásah do jeho osobnostní sféry, týkající se právě narušení jeho pověsti a získání důvěry klientů. Tuto skutečnost potvrdili spolupracovníci žalobce z té doby, kteří poukazovali na nelehkou spolupráci s klienty, případně nutnou zastupitelnost žalobce v případech, kdy klienti neměli k žalobci důvěru, což se v mnohých případech stávalo, a také poukazovali na jeho časové vytížení, pokud jde o konání hlavních líčení, kterých se musel účastnit, a tedy jej nešlo po pracovní stránce stoprocentně využít. V příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání žalobce pak došlo taktéž ke změnám povahy a osobnostní stránky žalobce. Nejistotu ohledně výsledku trestního řízení pak žalobce pocíťoval po extrémní dobu 9 let a 4 měsíců.

23. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění soud vyšel z nálezů Ústavního soudu z 31. 3. 2005 sp. zn. I. ÚS 554/04 a sp. zn. I. ÚS 3016/2011 a novějšího rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 1263/2017, vzal v potaz obdobné případy odškodňování nemajetkové újmy, které jako srovnatelné na případ odškodnění žalobce použil a i po doplněném dokazování o medializace (s ohledem na právní hodnocení těchto tvrzených zásahů podrobně již rozvedených shora) dospěl k závěru o adekvátnosti již přiznaného finančního zadostiučinění v částce 500 000 Kč, ze které soud vycházel již v posledním ze svých rozhodnutí. Pro rekapitulace soud uvádí, že žalobci již bylo na požadovaný nárok žalovanou hrazeno 115 000 Kč, 71 680 Kč a 13 320 Kč, tedy v částce 200 000 Kč a rozsudkem zdejšího soudu č. j. 19 C 6/2012-199 ze dne 5. 6. 2018 pod výrokem I., který po podaném odvolání zůstal částečně nedotčen, bylo žalobci přiznáno další plnění ve výši 300 000 Kč.

24. Soud vyšel (při absenci dodání jakékoli srovnávací judikatury žalobcem) z již v předešlých rozhodnutích citovaných obdobných případů porušení obdobných práv, jako tomu bylo v řízení posuzovaném, s obdobnými zásahy do osobnostních sfér, při zohlednění specifík délky vedených trestních řízení a povahy projednávané trestní věci. První z případů byl citován již v minulém rozhodnutí, a to konkrétně rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 26 C 297/2011 ze dne 25. 10. 2012, které bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 20 Co 48/2013-137 ze dne 11. 4. 2013. V daném případě bylo rozhodováno o zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí u žadatele, který byl stíhán pro trestný čin krácení daně, poplatku, nebo obdobné dávky po dobu osmi let (doba o něco kratší než u žalobce, taktéž šlo o advokáta, pedagoga [REDAKCE]) kdy případ byl vysoce medializován a tomuto žadateli byla následně poskytnuta částka zadostiučinění ve výši 360 000 Kč). I v tomto projednávaném případě s ohledem na shodnou advokátní činnost posuzovaného, byl tento v průběhu trestního řízení velmi negativně vnímán nejen klienty, spolupracovníky, ale i širokou veřejností, což se taktéž projevilo ve ztrátě klientů, případně odchodu spolupracovníků v průběhu vedení trestního řízení, kdy tento advokát byl nucen propustit i podřízené, tedy na jeho činnosti závislé osoby. I tato osoba byla nucena uzavřít svou advokátní praxi, propustit pracovníky a žít ve strachu o další svou budoucnost. I tato osoba čelila následně po dobu vedení trestního stíhání psychickým problémům, těžce snášela skutečnost, že proti ní je vedeno trestní stíhání, a to za situace, kdy byla přesvědčena, že se žádného činu nedopustila. Výrazně byl pak narušen i jeho soukromý osobní život, vztahy mezi přáteli a pracovní život. Značnou roli pak i v tomto projednávaném případě způsobila masová medializace případu, když zde šlo o osobu renomovaného advokáta, a případ vedení trestního stíhání se dostal na přední titulky jak televizních, tak novinových zpráv. Tento případ pak soud hodnotí jako stěžejní komparativní případ. U žalobce pak byla prokázána odůvodněná obava o manželku, která byla v době vedení trestního řízení na mateřské dovolené a byla na žalobci zcela finančně závislá, tedy výraznější zásahy do finanční sféry žalobce. Dalším srovnávacím případem je případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 C 284/2011, proti témuž advokátovi, jako ve shora uvedeném srovnávacím případě, kde bylo rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 2. 6. 2015 rozhodnuto o přiznání částky (celkově i s dobrovolným plněním žalované) 500 000 Kč. V tomto případě renomovaného advokáta byl tento opět stíhán pro trestný čin poškození věřitele, v délce sazby 2 až 8 let, byla proti němu vydána celkem 3 usnesení o zahájení trestních stíhání, a po dobu 2 a půl měsíce byl tento žalobce stíhán vazebně. Vazební nárok však byl odškodňován samostatně. Následně probíhala 2 souběžná trestní stíhání, a to po dobu celkově 9 let a 7 měsíců, kdy docházelo ke značné medializaci případu. Pokud jde o další specifika i této projednávané věci, byla podrobněji zmíněna právě u sp. zn. 26 C 297/2011, kdy bylo odškodňováno druhé samostatně vedené trestní stíhání. Nad rámec těchto případů soud doplňuje, že v mezičase (po zrušení rozhodnutí na základě podané ústavní stížnosti žalobce) soud opětovně rozhodoval v původně srovnávané kauze vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 C 304/2011, kde byla žadatelka obviněna a následně stíhána pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, jako advokátka a správkyň konkurzní podstaty, po dobu 5 let a 8 měsíců, když i ona byla vyškrtuta ze seznamu konkurzních správců a byl jí pozastaven výkon advokacie v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním. U této žalobkyně bylo 2 x rozhodnuto v předmětném řízení o odsouzení, opakovaně proto budovala kariéru, výrazně byla ovlivněna osobnostní, profesní stránka, zdravotní a výtěžková stránka. Soud v novém rozhodnutí dospěl k závěru o adekvátnosti částky finančního odškodnění za nezákonné trestní stíhání taktéž v částce 500 000 Kč (trestní řízení sice probíhalo po dobu kratší, než tomu bylo u žalobce, nicméně byly prokázány závažnější dopady trestního řízení do osobnostních sfér).

25. Závěrem soud uzavírá, že setrval na svém názoru ohledně adekvátnosti přiznání žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním jeho osobě ve výši finančního plnění 500 000 Kč a s ohledem na již poskytnuté plnění v dílčí částce 13 320 Kč tak soudu nezbylo, než zbytek nároku žalobou žádaného pod výrokem I. zamítnout, neboť plnění nad rámec uvedených mezí soud neshledává důvodným.
26. Pod výrokem II. soud rozhodoval o celkové náhradě nákladů řízení ze celkem 17 úkonů právní služby, dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí věci, podání žaloby, písemné vyjádření z 13. 8. 2012, účasti u soudních jednání před soudem I. stupně ve dnech 16. 5. 2013, 10. 9. 2013, 3. 12. 2013, 11. 4. 2014, podání odvolání k MS v Pze dne 26. 5. 2014, účast u ústního jednání dne 27. 1. 2015, odvolání k MS v Pze ze dne 16. 4. 2015, podání dovolání k NS ČR ze dne 15. 1. 2016, podání ústavní stížnosti ze dne 1. 7. 2016 a účast u ústního jednání dne 5. 6. 2018, podání odvolání dne 28. 8. 2018, doplnění odůvodnění odvolání ze dne 1. 10. 2018 a účast na ústním jednání dne 11. 4. 2019) podle § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. z punkta 50 000 Kč ve výši 3 100 Kč, za 1 úkon dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., když rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, a dále za jednotlivé režijní paušály za tytéž úkony právní služby dle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a dále zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000, to vše (vyjma soudního poplatku) zvýšené o 21% řádně doloženého DPH advokáta, celkově tedy ve výši 74.938,- Kč.
27. Lhůta k plnění ve výroku I. a III. byla stanovena dle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř., část věty za středníkem ve lhůtě delší 15 dnů s ohledem na organizačně technické možnosti žalované plnit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího ve 3 vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízení exekuce.

Praha 11. dubna 2019

Mgr. Lucie Vítková, v.r.
soudkyně